

ІСТОРІЯ, СТВОРЕНА НА ОСНОВІ
ВЛАСНОГО БАГАТОГО ЖИТТЄВОГО
ДОСВІДУ ПАУЛО КОЕЛЬЙО

Пауло Коельйо — один з найвпливовіших письменників сучасності, автор багатьох міжнародних бестселерів, зокрема «Алхіміка», «Щоденника мага», «Адюльтера», «Одинадцяти хвилин» та «Шпигунки». Його книжки перекладено 80 мовами,

видано понад 225 мільйонів примірників у 170 країнах. Коельйо — член Бразильської академії літератури та кавалер ордену Почесного легіону. У 2007 році його було оголошено посланцем миру ООН.

Їх називали дітьми квітів. Вільні й дивні хіпі. А Пауло відрізнявся від них. Він був звичайним. Бразильський хлопець з еспаньйолюкою, що мріяв стати письменником, побачити й пізнати світ і себе самого. Та одного дня Пауло відчув: уже час. Зібрав речі й вирушив у мандрівку...

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-5608-8

ПАУЛО КОЕЛЬЙО

ХІПІ

ПАУЛО
КОЕЛЬЙО

Paulo Coelho

— romance —

Пауло Коельйо

— роман —

ХАРКІВ **КЛУБ**
2019 **СІМЕЙНОГО**
ДОЗВІЛЯ

УДК 821.134.3
К76

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Друкується з дозволу
Sant Jordi Asociados Agencia Literaria S. L. U.,
Барселона, Іспанія
www.santjordi-asociados.com
Усі права застережені

<http://paulocoelhoblog.com>

Перекладено за виданням:
Coelho P. Hippie : Romance / Paulo Coelho. —
São Paulo : Paralela, 2018. — 288 p.

Переклад з португальської *Ігоря Оржицького*

ISBN 978-617-12-5608-8
ISBN 978-85-8439-116-5 (порт.)

- © Paulo Coelho, 2018
- © Christina Oiticica, карта
- © Flammarion Art Studio /
Alceu Nunes, обкладинка,
2018
- © Hemiro Ltd, видання українською мовою, 2019
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2019

*О Маріє, зачата без гріха,
молися за нас,
що звертаємося до Тебе.
Амінь*

Його повідомили:
«Мати твоя і брати твої стоять надворі,
хочуть побачитися з тобою».
Він же у відповідь сказав їм:
«Мати моя і брати мої це ті, що слухають
слово Боже й його виконують».

Лука 8:20—21

Я гадав, що моя мандрівка закінчилась
на останній межі моїх сил, що стежка передо
мною закрита, що харчі вичерпались і час
надійшов скритись у мовчазній темряві.
Але я бачу, що твоя воля не знає кінця
в мені. І якщо старі слова завмирають на язиці,
нові наспіви рвуться з серця. А де губляться
старі стежини, зростає нова земля
з усіма своїми дивами¹.

Рабіндранат Тагор

¹ Переклад Віри Вовк та Ігоря Костецького; Віра Вовк є представником української діаспори саме в Бразилії. (*Тут і далі прим. пер.*)

Присвячується Кабіру¹, Румі, Таґору²,
апостолові Павлу, Гафізу³,
що супроводжували мене, відколи я їх відкрив,
що написали частину мого життя,
про яку розповідаю в цій книжці — часто їхніми словами.

¹ Кабір (1440—1518) — індійський філософ-містик і поет, класик літератури гінді; святий у сікхізмі та суфізмі.

² Рабіндранат Таґор (1861—1941) — класик індійської літератури, Нобелівський лауреат (1913), писав бенгальською мовою.

³ Гафіз (справжнє ім'я Шамсуддін Мохаммад Гафіз Шірази, нар. між 1310 та 1337 рр., помер 1389 чи 1390 р.) — класик перської й таджицької поезії, сповідував суфізм.

Розказані тут історії — це частина мого досвіду. Я змінив порядок подій, імена та риси людей, скоротив деякі сцени, але все, що сталося, — це правда. Я використав оповідь від третьої особи, тому що це дозволило наділити персонажів власним голосом в описі їхніх життів.

У вересні 1970 року два місця змагалися за честь уважатися центром світу: лондонська площа Пікаділлі та амстердамська Дам. Та не весь світ про це знав. Якби людей запитали, то більшість відповіла б: «Білий дім у Сполучених Штатах та Кремль у Радянському Союзі». Адже переважна частина таких людей дізнавалися про щось із газет, телебачення, радіо — засобів інформації геть застарілих, що вже ніколи не набудуть того значення, яке мали, коли їх винайшли.

У вересні 1970 року авіаквитки коштували страшенно дорого, що дозволяло подорожувати тільки обраним. Утім це було не зовсім так для купи молоді, зовнішній вигляд якої лише й описували старі засоби інформації: волосся довге, убрання строкате, не миються (оце було брехнею, та молодь не читала газет, а дорослі вірили будь-якій новині, спроможній образити тих, кого вважали «загрозою для суспільства та добропорядності»), намагаються розбестити ціле покоління сумлінних юнаків та дівчат, прагнучи утвердитися в житті своїми жахливими прикладами розпусти та «вільного кохання», як про це презирливо говорили. Так от, ці юрби молоді, щоразу чисельніші, мали систему поширення інформації, яку ніхто, геть ніхто не міг розкрити.

«Невидима пошта» не дуже переймалася повідомленнями про нову модель «Фольксвагена» чи нові марки прального порошку, щойно викинуті на ринок у всьому світі. Її новини зосереджувалися на тому, куди ж проляже чергова велика тропа, якою рушить оте юнацтво — зухвале, брудне, віддане «вільному коханню», одягнене так, як жодна людина з добрим смаком не дозволила б собі. Дівчата із заплетеними, уतिकаними квітами косами, у довгих спідницях і без ліфчиків, у намистах усіх кольорів і геть з усього; хлопці з місяцями не стриженними волоссям та бородами, у вицвілих і подертих зношених джинсах, бо джинси були дорогі в усьому світі, за винятком Сполучених Штатів, де вони колись вийшли з гетто фабричних робітників, а тепер красувалися під час гігантських концертів у Сан-Франциско та його околицях.

«Невидима пошта» існувала тому, що люди завжди відвідували концерти, обмінюючись ідеями про наступні місця зустрічей, про можливість спізнати світ, не сідаючи в туристичний автобус, де гід оповідає про краєвиди, доки молодші пасажири нудьгують, а старші сплять. І отак, із уст в уста, передавалися відомості про те, де буде найближчий концерт або куди тепер поведе велика тропа. І ні для кого не існувало фінансових меж, бо улюбленим читивом усієї цієї спільноти був не Платон, не Аристотель, не комікси когось із популярних малювальників. Велика книга, без якої майже ніхто не подорожував до старого континенту, називалася

«Європа за п'ять доларів на день» Артура Фроммера¹. З неї всі дізнавалися, де можна зупинитися, що подивитися, де поїсти, у яких місцях зустрічатися й де послухати музику наживо, майже не витрачаючись.

Єдиною на той час помилкою Фроммера було обмеження свого путівника Європою. Хіба не існували інші цікаві місця? Чи ж люди не були більше схильні поїхати до Індії, ніж до Парижа? Фроммер виправив цю помилку кількома роками пізніше, але тоді «Невидима пошта» взялася популяризувати шлях до Південної Америки — до колись загубленого міста Мачу-Пікчу², застерігаючи всіх, аби не надто розбалакували це тим, хто не знав культури хіпі, бо невдовзі в те місце понаїдуть варвари з фотоапаратами та розлогими поясненнями (що швидко забуваються) про те, як одне індіанське плем'я створило так добре сховане місто, що його можна було відкрити лише з висоти — а це ж уважали неможливим, бо люди не літають.

Будьмо справедливими: існував і другий неабиякий бестселер, не такий поширений, як книжка Фроммера, але його проковтували люди, що вже пережили свою соціалістичну, марксистську, анархістську фазу, завер-

¹ Артур Фроммер (Arthur Frommer, нар. 1929) — американський автор книжок про мандри й засновник серії путівників *Frommer's* (1957).

² Місто інків у горах Перу на висоті 2430 м, побудоване в XIV—XV ст.; стало відомим унаслідок експедиції археолога зі США Гайрама Бінгема 1911 р.

шивши її — усі — глибоким розчаруванням у системі, вигаданій тими, хто казав про «незворотність узяття влади робітниками всього світу». Або що «релігія — це опій для народу» — на це заперечували, мовляв, хто вживає такий тупий вислів — нічого не тямить у народі, а ще менше — в опії. Адже в уявленнях погано й строкато вдягненого юнацтва жили Бог, боги, богині, ангели й тому подібне. Єдиною проблемою було те, що в тій книжці під назвою «Ранок магів» двох авторів: француза Луї Повеля та радянця Жака Берж'є — математика, колишнього розвідника, невтомного дослідника окультизму¹, — говорилося прямо протилежне політичним підручникам: світ складається з цікавених речей, існують алхіміки, маги, катари, тамплієри — уживалися й інші слова, з якими не стати лідером продажів у книгарнях: один примірник читало щонайменше десять осіб — через непомірну ціну. Зрештою, Мачу-Пікчу теж згадувалося в книжці, і всі хотіли поїхати туди, до Перу, і там була молодь з усього світу

¹ «Le Matin des magiciens. Introduction au réalisme fantastique» (фр. «Ранок магів. Вступ до фантастичного реалізму»), 1960, — книжка езотеричної тематики, де робиться спроба пояснити загадкові явища та події історії, зокрема німецький націонал-соціалізм. Характеристика Жака Берж'є неточна: Яків Бергер (1912—1978) народився в Одесі, 1925 р. з родиною переїхав до Франції, здобув освіту інженера-хіміка; брав участь у русі Опору, допоміг з'ясувати координати німецького ракетного центру в Пенемюнде, який 1943 р. було бомбардовано; в'язень Маутгаузена.

(гарзд, з усього світу — це трохи перебільшення, бо ті, хто жив у Радянському Союзі, не могли аж так легко виїхати звідти).

Та зрештою вернімося до справи: юнацтво з усіх куточків світу, кому вдавалося оформити безцінний «паспорт», зустрічалося на так званих «хіпівських тропях». Ніхто не знав точно, що означало слово «хіпі», та це було неважливо. Можливо, воно мало значення «велике плем'я без вождя», або «маргінали, що не нападають», або всі разом характеристики, зроблені на початку цієї глави.

Паспорти, ці маленькі книжечки, видані урядом, покладені в прив'язану на пояс сумку разом з грошима (які не були вже такими важливими), використовували подвійно. По-перше, як усі знаємо, аби мати змогу перетнути кордон — адже прикордонники не піддавалися на прочитані новини й не відправляли назад людину лише через те, що не звикли до того одягу, і того волосся, і тих квітів, і тих намист, і того бісеру, і тих усмішок, від яких здавалося, що людина перебуває в постійному екстазі, — усе це приписували зазвичай, хоч і несправедливо, дії диявольських ліків, які — стверджувала преса — молодь споживала у щораз більших кількостях.

Другою функцією паспорта було забезпечити його власника в екстремальних ситуаціях — коли гроші повністю закінчувались і він не мав до кого звернутися. Ота «Невидима пошта» завжди надавала необхідну

інформацію про місця, де документ можна було продати. Ціна змінювалася залежно від країни: паспорт Швеції, де всі біляві, високі й світлоокі, коштував дуже мало, оскільки міг бути перепроданий лише білявим, високим, світлооким і вони не були, як правило, у списку найбільше затребуваних. Але паспорт Бразилії коштував цілого статку на чорному ринку через те, що в цій країні, окрім білявих, високих і світлооких, є також чорні, високі й низькі з темними очима, люди східного типу з широкими очима, мулати, індійці, араби, євреї — ціла суміш, що мріяла про один із найжаданіших документів планети.

Щойно паспорт було продано, первісний власник ішов до консульства своєї країни та, удаючи переляк та пригніченість, казав, що на нього напали й усе вкрали, тепер він без грошей і без паспорта. Консульства багатших країн видавали паспорти й безплатний зворотний квиток додому, від другого одразу відмовлялися під приводом, що «дехто винен мені велику суму, має спочатку повернути своє». Бідніші країни, керовані зазвичай суворими урядами в руках військових, влаштовували цілий допит, аби побачити, чи прохач не перебуває у списку «терористів», розшукуваних за підривною діяльністю. Пересвідчившись, що дівчина (або хлопець) має чисте досьє, вони проти власної волі були змушені видати документ. І навіть не пропонували зворотного квитка, бо не мали інтересу, щоб оті відхилення впли-

вали на покоління, які виховувались у пошані до Бога, родини та власності.

Вертаючись до троп: після Мачу-Пікчу наставала черга Тіауанако в Болівії. Потому — Лхаса в Тибеті, куди було дуже важко потрапити, тому що, згідно з «Невидимою поштою», точилася війна між монахами й китайськими солдатами¹. Звісно, уявити собі цю війну було важко, але всі вірили й не наважувалися на довгезелзну подорож, аби їх ув'язнили монахи чи солдати. Крім того, великі філософи доби, що саме роз'єднались у квітні того року, трохи раніше проголосили, що велика мудрість планети була в Індії. Цього вистачило, щоб юнацтво всього світу вирушило туди в пошуках мудрості, пізнання, гуру, обітниць бідності, просвітлення, зустрічі з *My Sweet Lord*².

«Невидима пошта», однак, повідомила, що великий гуру «Бітлз» Махаріші Махеш Йогі спробував звабити й вступити в сексуальні стосунки з Мією Ферроу, акторкою, яка протягом років завжди мала нещасливий любовний досвід і поїхала до Індії на запрошення «Бітлз», можливо, щобвилікуватися від пов'язаних із

¹ Тибет як незалежна теократична держава існував у 1912—1951 рр.; після поразки у війні з Китаєм став частиною КНР.

² Моїм Солодким Господом (*англ.*); це також назва пісні Джорджа Гаррісона, присвяченої Крішні.

сексуальністю травм, які, здавалося, переслідували її, наче згубна карма.

Та все вказує на те, що карма Мії Ферроу мала подорожувати туди ж, куди Джон, Пол, Джордж та Рінго. Як оповідала Мія, вона медитувала в печері великого гуру, коли він схопив її й намагався примусити до статевих стосунків. На той час Рінго вже повернувся до Англії, бо його дружина ненавиділа індійську їжу, а Пол також вирішив покинути усамітнення, переконавшись, що воно не дає користі.

Джордж та Джон ще перебували в храмі Махаріші, коли їх розшукала заплакана Мія і розповіла, що сталося. Обидва миттю зібрали свої валізи, і, коли Просвітлений вийшов спитати, що відбувається, відповідь Леннона була вражаюча:

— Чи ж ти не просвітлений до біса? Тоді маєш добре розуміти...¹

Отже, у вересні 1970-го жінки правили світом — краще сказати, молоді хіпійки правили світом. Чоловіки тинялися собі, знаючи, що спокушала жінок не мода — у цій справі відомо, чие зверху, — тож змирилися раз і назавжди зі своєю залежністю, жили в занедбаному стані й ніби прохали: «Захисти мене, я самотній і не можу нікого знайти, бачу, що світ мене забув і кохання покинуло назавжди». Жінки обирали собі чоловіків, і не думаючи

¹ Автор дещо змінив справжні слова Дж. Леннона.

одружуватися, лише аби приємно й весело провести час і мати насичений та вигадливий секс. У речах важливих, як і в поверхових та дрібних, вирішальним голосом був саме їхній. Тому, коли «Невидима пошта» поширила новину про сексуальні домагання до Мії Ферроу і фразу Леннона, було негайно вирішено змінити маршрут.

Утворилась інша тропка: з Амстердама (Голландія) до Катманду (Непал) автобусом, який проїжджав через потенційно дуже цікаві країни: Туреччину, Ліван, Іран, Ірак, Афганістан, Пакистан і частину Індії (достатньо віддалену від храму Махаріші, зазначмо принагідно). Мандрівка тривала три тижні, проїжджалася шалена кількість кілометрів, а квиток коштував приблизно сто доларів.

Карла сиділа на площі Дам, питаючи себе, коли ж той, хто мав би супроводжувати її в цій магічній подорожі (як гадала вона, ясно ж), нарешті з'явиться. Вона полишила в Роттердамі свою роботу, добиратися до якої потягом було заледве годину, але, змушена заощаджувати кожен цент, їздила автостопом, і дорога забирала майже цілий день. Дівчина дізналася про автобусну подорож до Непалу в одній із десятків альтернативних газет, створюваних завдяки поту, любові й праці людей, які вважали, що мають щось розповісти світу, й одразу продавалися за дріб'язок.

Після тижня очікування Карла почала нервуватися. Вона зв'язалася з десятком хлопців з усього світу, кому цікаво було б побувати там, на тій площі, єдиною приналежністю якої є монумент у формі фалоса, що принаймні мав би підсилити чоловічу силу й мужність. Аж ніхто з них не мав наміру їхати в такі незнайомі місця.

Про відстань не йшлося: більшість із них були зі Сполучених Штатів, Латинської Америки, Австралії та інших країн і потребували грошей для дорожніх авіаційних квитків та багатьох прикордонних пунктів перетину кордону, де їх могли б не пропустити й довелося б вертатися додому, не побачивши один із двох світових центрів. Вони приходили сюди, змужджені сиділи на площі,

курили марихуану, раділи можливості робити це на очах у поліції та буквально потрапляли в лапи сект і культів, якими кишіло місто. Вони забували принаймні на деякий час про те, що постійно чули: синку, ти маєш піти в університет; підрізати це волосся; не сором своїх батьків, тому що інші (інші?) скажуть, що ми погано тебе виховали; те, що ти слухаєш, — це не музика; уже час знайти собі роботу; бери приклад із твого брата (чи сестри), що, хоч і молодший, уже має достатньо грошей на свої розваги й не просить у нас.

Тепер же, далеко від постійних сімейних нотацій, вони стали вільними людьми, а Європа була надійним місцем (адже вони не зважувалися перетнути славетну «залізну завісу», «вторгаючись» до якої-небудь комуністичної країни), і кожен був задоволений, адже в подорожі навчаєшся всього, що буде потрібне на решту життя, і цього не треба пояснювати батькам.

— Тату, я знаю, що ти хочеш, аби я мав диплом, але я це можу отримати в будь-який момент життя; зараз мені потрібен досвід.

Не існувало батька, який би зрозумів цю логіку, і лишалось тільки роздобути якісь гроші, продати якусь річ та вийти з дому, коли родина спить.

Ну гаразд, Карла була оточена особами вільними й налаштованими прожити те, чого більшість не мала мужності зазнати. Так чому ж не поїхати автобусом до Катманду? Тому що це не Європа — відповідали їй. Це щось нам геть не відоме. Але ж, коли щось станеться,

завжди можна піти до консульства й попросити відправити нас на батьківщину (Карла не знала жодного випадку, коли б таке сталося, та легенда була саме така, а легенда стає дійсністю, якщо її часто повторювати).

На п'ятий день очікування того, кого вона могла б обрати собі за «супутника», вона почала впадати у відчай: нащо витратити гроші на ночівлю, коли запросто могла б поспати в *Magic Bus* (такою була офіційна назва автобуса за сто доларів і з тисячами кілометрів)? Вона вирішила піти до ясновидиці, повз консультацію якої постійно проходила дорогою до Даму. Приміщення, як завжди, було порожнім: у вересні 1970-го всі мали паранормальні здібності або старалися розвивати їх. Та Карла була жінкою практичною і, хоча теж медитувала щодня й була переконана, що вже почала розвивати третє око — невидиму точку, розташовану поміж очей, — досі натрапляла лише на непевних хлопців, хоч її інтуїція запевняла, ніби вони — певні.

Тож вона вирішила звернутися до ясновидиці передовсім через те, що нескінченне очікування (уже минув майже тиждень — ціла вічність!) підводило її до рішення рухатися далі в жіночій компанії, а це прирівнювалося до самогубства насамперед тому, що вони мали проїхати чимало країн, де дві самотні жінки здавались би принаймні підозрілими і, за найгіршою гіпотезою її бабці, зрештою були б продані як «білі рабині» (цей термін здавався Карлі еротичним, та вона не хотіла спробувати це на власній шкурі!).

Ясновидиця, що звалася Лайла й була трохи старша за Карлу, вдягнена в усе біле і з блаженною усмішкою людини, яка живе в контакті з Найвищою Істотою, привітала дівчину поклоном (певно, думала в ту мить: «Нарешті зароблю грошей, щоб оплатити оренду за день»), запросила сісти, що та слухняно зробила, а провидиця похвалила її за те, що обрала в кімнаті якраз місце сили. Карла уявила собі, що й справді наближалася до відкриття свого третього ока, та підсвідомість підказала їй, що Лайла, напевно, казала це всім — чи то пак небагатьом, хто сюди заходив.

Однак менше з тим. Запалено ладан («Привезли з Непалу», — зауважила ясновидиця, та Карла знала, що його виробляли десь поблизу: пахощі були однією з головних продукцій хіпі, разом з намистами, сорочками батік та латками з хіпівським символом, або квітами, або фразою «Flower Power»¹, щоб чіпляти на одяг). Лайла взяла колоду карт і почала тасувати, потім попросила Карлу зрізати посередині, поклала три карти й почала тлумачити їх у якнайтрадиційніший спосіб. Карла її перервала.

— Я не для цього сюди прийшла. Я хочу тільки дізнатися, чи знайду собі когось, щоб разом їхати в те саме місце, звідки, ти казала... — вона зробила притиск на «звідки, ти казала», бо не хотіла собі згубної карми. Якби вона сказала лише «хочу їхати в те саме місце», то, певно, опинилась би в одному з амстердамських

¹ Сила квітів (англ.).

передмість, де була фабрика пахощів, — звідки, ти казала, походить ладан.

Лайла всміхнулася, хоча всередині почувалася геть інакше — аж кипіла від люті, що її перервали в такий урочистий момент.

— Так, звичайно, поїдеш.

Це вже такий обов'язок ясновидиць та гадалок — завжди казати те, що клієнти хочуть почути.

— І коли?

— До кінця завтрашнього дня.

І обидві раптом застигли з подиву.

Карла вперше відчула, що жінка казала правду, бо її голос звучав рішуче, урочисто, ніби долинав з іншого виміру. Лайла, зі свого боку, була перелякана — так ставалося не завжди, а коли вже ставалося, вона відчувала страх покарання за безцеремонне вторгнення в той світ, що здавався і облудним, і справжнім, хоча вона й виправдовувалася щоночі в молитвах, кажучи, що все, роблене нею на землі, було, аби допомогти іншим стати певнішими в тому, у що вони хотіли вірити.

Карла тут же встала з «місця сили», заплатила за половину сеансу й вийшла раніше, ніж би прибув той, на кого вона чекала. «До кінця завтрашнього дня» звучало непевно — це міг бути й день сьогоднішній. Але все ж вона знала, що тепер на когось очікувала.

Вона повернулася на своє місце на Дамі, розгорнула книжку, яку читала і яку мало хто знав — що надавало

її авторові статусу «культового», — «Володар перснів» Дж. Р. Р. Толкіна, яка розповідає про міфічні місця, як оті, що дівчина прагла відвідати. Вона вдавала, що не чує хлопців, які на кожному кроці відволікали її ідіотськими питаннями — непевний привід, аби зав'язати ще непевнішу розмову.

Пауло та аргентинець уже перебалакали про що тільки можна й тепер споглядали оті рівнини, хоч насправді не перебували там у цей момент — разом з ними подорожували спогади, імена, цікавість і насамперед безмежний страх того, що може статися на голландському кордоні, можливо, за двадцять хвилин.

Пауло намагався сховати своє довге волосся під куртку.

— І ти вважаєш, що отак зможеш обдурити прикордонників? — запитав аргентинець. — Вони призвичаєні до всього, геть до всього.

Пауло відмовився від своєї ідеї та спитав аргентинця, чи той не хвилюється.

— Звичайно, хвилююся. Насамперед тому, що вже маю два штемпелі в'їзду в Голландію. Тож вони з підозрою дивитимуться, чого це я зачастив. А це може означати лише одне.

Наркотрафік. Та, наскільки Пауло знав, наркотики там були дозволені.

— Та ні. Опіати жорстко переслідуються. Те саме з кокаїном. LSD, звичайно, не проконтролюєш, бо достатньо змочити книжкову сторінку або шматок тканини в суміші, а потім порізати й продати клаптиками. Але все, що можна виявити, здатне спровокувати ув'язнення.

Пауло визнав за краще припинити тут цю розмову, бо йому кортіло запитати аргентинця, чи не везе той чогось такого, та сам факт знання про таке вже перетворював його на співучасника злочину. Його вже раз арештовували, хоч він і був зовсім невинуватим, — у країні, де на вході до всіх летовищ розтиражовано: «Бразилія: люби її або залиш її».

Як це завжди трапляється з думками, які ми намагаємося викинути з голови, бо ті несуть страшенний негатив — а це притягує ще більше диявольської енергії, — сам спогад про те, що трапилось у 1968-му, не лише змусив його серце здригнутися, але й пережити в подробицях ту ніч у ресторані в Понта-Ґросі¹, у бразильському штаті Парана, відомому паспортами для осіб світловолосих і з ясними очима.

¹ Понта-Ґроса — місто на півдні Бразилії.

Він повертався зі своєї першої тривалої модної хіпівської тропи. Разом з коханою — старшою на одинадцять років, народженою й вирощеною під комуністичним режимом у Югославії, дочкою знатної родини, що втратила все, але дала їй освіту, яка дозволяла говорити чотирма мовами, утікачкою до Бразилії, одруженою з мільйонером на правах спільного володіння майном та розлученою, коли виявила, що він уважав її вже «старою» (у її 33 роки) і був тепер із дев'ятнадцятилітньою дівчиною, але вона мала блискучого адвоката, який домігся для неї відшкодування, достатнього, аби не працювати ані дня решту свого життя. Вони вирушили до Мачу-Пікчу транспортом, знаним як Потяг Смерті, — згромадженням вагонів, вельми відмінним від потяга, у якому він їхав тепер.

— Чому його називають Потягом Смерті? — запитала коханка контролера. — Ми ж не переїжджаємо через багато проваль.

Пауло аж ніяк не цікавила відповідь, та вона все одно пролунала.

— Раніше цей потяг використовували для перевезення прокажених, хворих і померлих від страшної епідемії жовтої лихоманки, що спіткала департамент Санта-Крус.

— Сподіваюся, що вагони було неабияк добре дезінфіковано.

— Відтоді хіба могло трапитися, що якісь шахтарі між собою почубляться, а так хворих більше не було.

Шахтарі, яких він мав на увазі, походили не зі штату Мінас-Жерайс¹, у Бразилії, це були ті, хто працював днями й ночами в цинових шахтах Болівії. Гарзд, вони перебували в цивілізованому світі, і Пауло сподівався, що нікому не заманеться чубитися того дня. Обох заспокоювало принаймні, що більшість пасажирів були жінками, у котелках та барвистих оджах.

Вони прибули в Ла-Пас, столицю країни, що на висоті 3610 метрів, та оскільки піднімалися потягом, то не відчували наслідків розрідженого повітря. Зійшовши на станції, побачили юнака в оджах, що вказували на його належність до певного племені, — той сидів на землі, ледь при тямі. Вони спитали, що з ним («Я не можу нормально дихати»). Якийсь перехожий порадив жувати листя коки — племінний звичай, що допомагав місцевим долати наслідки високогір'я, — воно вільно продавалося на вуличних ринках. Хлопець уже почувався краще й попросив, аби його залишили самого, — він збирався до Мачу-Пікчу того ж дня.

Адміністратор у готелі, який вони собі обрали, відвів його кохану вбік, сказав кілька слів і тут же зареєстрував їх. Вони піднялися в номер й одразу ж заснули,

¹ В оригіналі гра слів: шахтар (*mineiro*) може означати й мешканця штату Мінас-Жерайс.

але Пауло все-таки запитав спочатку, про що ті говорили:

— Ніякого сексу в перші два дні.

Це було неважко виконати. Настрою не було ні на що.

Два дні в столиці Болівії вони були без сексу, без жодного побічного ефекту кисневого голодування, так званого *sorоче*. Як він, так і кохана приписали це терапевтичному ефекту листя коки, що насправді не мало до цього жодного стосунку; від *sorоче* страждають люди, які, перебувавши на рівні моря, раптово піднімаються на значні висоти — десь на рівні літаків, — не даючи організмові часу пристосуватися. А ця пара провела сім довгих днів, піднімаючись Потягом Смерті. Значно краще, аби пристосуватися до місцевості, і надійніше, ніж повітряний транспорт, — Пауло бачив в аеропорту Санта-Крус-де-ла-Сьєрра пам'ятник «героїчним пілотам компанії, які пожертвували своїми життями, виконуючи обов'язок».

У Ла-Пасі вони зустріли перших хіпі — ті як представники великого племені, свідомого відповідальності та солідарності, що їх належить виявляти до своїх, завжди носили славетну перевернуту вікінгівську руну¹.

¹ Насправді поданий автором символ, популярний також і в русі хіпі, є емблемою ядерного роззброєння, розробленою в 1958 р. британським дизайнером Джеральдом Голтомом: комбінація англійських букв N та D (*Nuclear Disarmament* — ядерне роззброєння) у прапорцевій сигналізації, вписаних у коло, що символізує Землю.

У Болівії, країні, де всі носили барвисті пончо, куртки, сорочки та піджаки, було практично неможливо зрозуміти, хто є хто, без руни, пришитої до піджака чи штанів.

Ці перші хіпі були двома німцями й канадкою. Кохану, яка говорила по-німецькому, негайно запросили пройтися по місту, тоді як він та канадка дивились одне на одного, не знаючи, що їй сказати. Коли за півгодини ті троє вернулися з прогулянки, було вирішено, що треба одразу вирушати, а не витратити гроші там: вони попрямують до найвищого у світі прісного озера, перетнуть його на кораблі, причалять на протилежному березі, уже на перуанській території, та попрямують одразу до Мачу-Пікчу.

Усе пішло б, як планувалося, якби, прибувши на берег Тітікаки (цього найвищого у світі озера), не натрапили прямисінько на вікодавній монумент, знаний як Брама Сонця¹. Його оточили інші хіпі, узявшись за руки, виконуючи ритуал, який не хотілося переривати і в якому водночас вони самі радо б узяли участь.

Якась дівчина їх побачила, мовчки підкликала, кивнувши головою, і всі четверо всілися поряд з іншими.

Не потрібно пояснювати, чому всі були там: Брама казала сама за себе.

Майже по центру поперечини йшла велика тріщина, можливо, від удару блискавки, але решта була прикрашена розкішними барельєфами, що оповідали історії вже забутої, та ще присутньої епохи, які хотіли бути пригаданими й заново відкритими. Брама була зроблена з єдиної брили, а на поперечині вирізьблено ангелів, володарів, утрачені символи культури, які, за місцевими переказами, пояснюють, як відродити світ, якщо його зруйнує людська ненаситність. Пауло, який через отвір Брами зміг побачити вдалині озеро Тітікака,

¹ Одна зі споруд археологічного комплексу Тіауанако (Болівія), центру однойменної доколумбової культури, покинутого близько 1000 р. н. е.

розплакався, ніби перебував у контакті з її будівничими — людьми, що поспіхом покинули місцевість, навіть не закінчивши роботи, боячись чогось або когось, хто з'явився й вимагав зупинитися. Дівчина, що покликала їх до кола, усміхнулася теж зі сльозами на очах. Решта сиділи, заплющивши очі, розмовляючи зі стародавніми, прагнучи дізнатися, що їх привело сюди, віддаючи шану таїні.

Хто хоче навчитися магії, повинен спочатку роздиратися навкруги. Усе, що Бог хотів сказати людській істоті, він розмістив у неї навпроти — це так звана Заповідь Сонця. Заповідь Сонця демократична, придумана не для проникливих чи праведних, а для звичайних людей. Могутність — у всіх маленьких речах, що лежать на людським шляху; світ — це аудиторія, Вища Істота знає, що ти живий, і буде тебе навчати.

І всі мовчали, дослухаючись до того, чого не могли збагнути напряду, та знаючи, що це — правда. Одна дівчина заспівала мелодію мовою, якої Пауло не міг зрозуміти. Якийсь хлопець — можливо, найстарший з усіх — піднявся, розкинув руки і виголосив заклинання:

*Нехай Усевишній Господь нам подасть
райдугу на кожну бурю,
усмішку на кожну сльозу,
благословення на кожну трудність,
відповідь на кожну мольбу.*

І саме в цей момент долинув гудок корабля, що насправді був судном, побудованим в Англії, розібраним та доставленим до одного чилійського міста, перевезеним частинами на мулах на висоту 3800 метрів, де лежить озеро.

Усі попливли в напрямку давнього загубленого міста інків.

Там вони провели незабутні дні — адже до того місця мало кому вдалось дістатися, хіба тільки тим, хто були Божими створіннями, вільними духом і готовими без страху зустріти невідоме.

Вони спали в покинутих хатах, без дахів, дивлячись на зірки, кохалися, їли, що привезли із собою, щоденно милися геть голими в ріці, яка протікала попід горою, балакали про те, що боги, можливо, насправді були космонавтами й висадилися на Землі в цій місцевості. Усі прочитали ту саму книжку швейцарця, який зазвичай тлумачив інківські рисунки як спробу показати зірки подорожнім, так само вони прочитали Лобсанґа Рампу, тибетського монаха, що говорив про розплющення третього ока, — а потім один англієць розповів усім, хто зібрався на центральній площі Мачу-Пікчу, що той монах звався Сиріл Генрі Госкін і був водопровідником з англійської глибинки, чию особу нещодавно встановили¹ й чию справжність уже спростував Далай-лама.

¹ Для цього австрійський географ, альпініст і тибетолог Генріх Гаррер найняв приватного детектива; з'ясувалося, що Госкін навіть не знав тибетської мови.

Літературно-художнє видання

КОЕЛЬЙО Пауло

Xini

Роман

Керівник проекту *В. А. Тютюнник*
Відповідальний за випуск *О. В. Приходченко*
Редактор *Л. М. Шуст*
Художній редактор *А. В. Белякова*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *А. В. Альошичева*

Підписано до друку 20.12.2018. Формат 70x100/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Minion». Ум. друк. арк. 11,61.
Наклад 8000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано з готових діапозитивів на ПП «ЮНІСОФТ»
Свідоцтво ДК №3461 від 14.04.2009 р. www.unisoft.ua
61036, м. Харків, вул. Морозова, 13Б

UNISOFT

- за телефонами довідкової служби
(050) 113-93-93 (МТС); (093) 170-03-93 (life);
(067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88
 - на сайті Клубу: www.bookclub.ua
 - у мережі фірмових магазинів
- див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом
Надсилається безоплатний каталог

Запрошуємо до співпраці авторів
e-mail: publish@ksd.ua

**Запрошуємо до співпраці художників,
перекладачів, редакторів**
e-mail: editor@ksd.ua

**Для гуртових
клієнтів**

Харків
тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@ksd.ua

Київ
тел./факс +38(067)575-27-55
e-mail: kyiv@ksd.ua

Коельйо П.

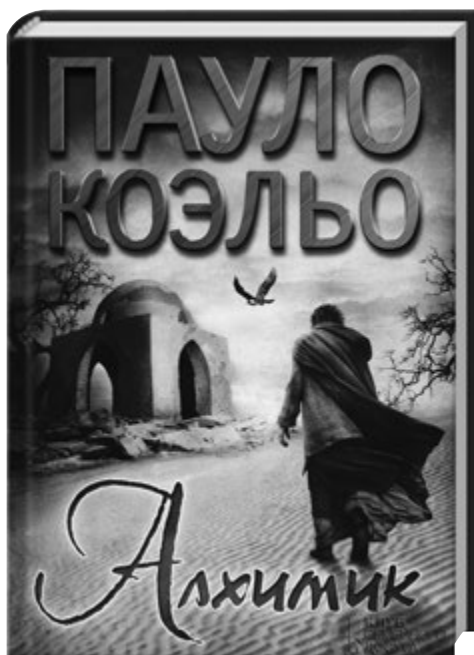
К76 Хіпі : роман / Пауло Коельйо ; пер. з порт. І. Оржицького. —
Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2019. —
288 с. : кольор. вкл.

ISBN 978-617-12-5608-8

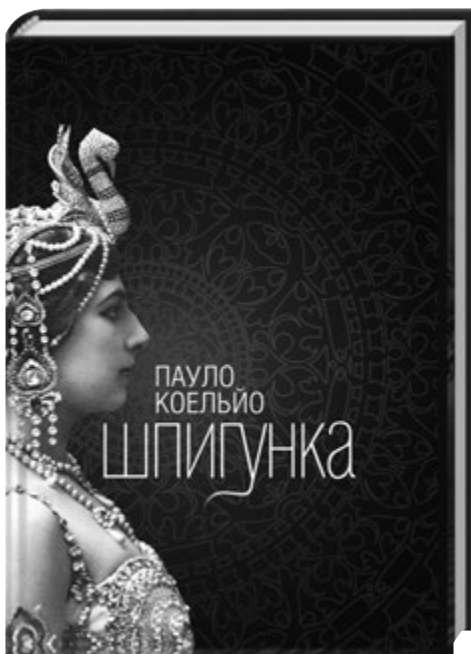
ISBN 978-85-8439-116-5 (порт.)

Їх називали дітьми квітів. Вільні і дивні хіпі. А Пауло відрізнявся від них. Він був звичайним. Бразильський хлопець з еспаньолкою, що мріяв стати письменником, побачити й пізнати світ і себе самого. Та одного дня Пауло відчув: уже час. Зібрав речі й вирушив у мандрівку. Не думав про те, що буде завтра, — як усі хіпі. Перу, Чилі, Аргентина, автостоп, випадкові зустрічі, незнайомі обличчя. В Амстердамі Пауло зустрічає дівчину-хіпі Карлу. Вона перевертає його світ і кличе в загадкову подорож до Непалу. Мандруючи з дивакуватими й таємничими супутниками через Європу та Центральну Азію, вони шукатимуть шлях до себе. І одне до одного...

УДК 821.134.3

Цей культовий роман-притча може змінити ваше життя! У юності ми не боїмося мріяти, усе здається можливим. Але з часом невідомою силою починає переконувати нас, що мрії є марними, а бажання — нездійсненними. Ця книжка навчить вас жити, не втрачаючи віру в любов і добро, навчить цінувати кожен день, кожную годину, кожную хвилину, радіти, сумувати, але ніколи не втрачати надію. Ви зможете досягти всього, якщо по-справжньому захочете! Зворушливий непередбачуваний сюжет захоплює з перших сторінок!

Вона — Сонце, що засліплює зірки... Вона — Мата Харі, танцівниця і спокусниця найбагатших і наймогутніших чоловіків, чие життя сповнене небезпек та інтриг. Вона кинула виклик забобонам, ставши найлютішим ворогом паризьких аристократок — їхніх дружин... Добропорядна Маргарета вже ставала колись місис Мак-Леод, аби вирватися на волю. Нове ім'я — німецький позивний H21 — замість перепустки в покрайній фронтами і кордонами Європі приведе її до французької в'язниці.

Найнебезпечніша шпигунка і подвійний агент? Хто вона, та, що пише листи-сповідь для єдиної людини, яку любила більше за життя, — своєї доньки?